

RÓZSA UJSÁG.

Szerkeszti és kiadja :

Dr. KAUFMANN ERNŐ

Pécs-Szabolcsan,
Baranyában.

Rózsatenyésztők és rózsakedvelők
szakközlönye.

Előfizetési ára, postán
küldve :

Egy évre 2 frt.

Fél évre . 1 „

Évenként 10 szám.

Mindennemü postai küldemény a szerkesztő czime alatt adandó fel.

I. évfolyam.

Október 1887.

5. szám.

A RÓZSÁSZAT MAGASABB KÖRÉBŐL.

Sajátszerű ujdonságtenyésztés.

A ki a világkertészeti gyűjteményes névtárába felvett rózsafajokból többet kevesebbet szaporít, művel s emez eljárását akár kenyérkeresetből, akár szenvedélyből iparkodik tökéletesíteni, azt általában r ó z s á s z n a k (Rosist) szoktuk nevezni. R ó z s a k e d v e l ő (Rosenfreund) mindaz, ki a rózsza termelésével nem foglalkozik, hanem a rózsászok által termelt kész rózsatőket, vagy lemetezett rózsákat beszerelve, azokat saját élvezeti vagy kegyeleti céljaira használja fel.

Történelmileg a dolog úgy áll, hogy a földön először volt meg a rózsza, — azután az ember megkedvelte a rózsát. Tehát a rózsza létezése után keletkeztek a rózsakedvelők s csak ezek köréből fejlődtek ki a r ó z s á s z o k. A rózsászat tehát minden kétséget kizárólag sokkal későbbben keletkezett, mint a rózsakedvelők, mivel ez utóbbiak eleintén beérték a környékükben előforduló, különféle vadon termő rózsafajokkal is, mig emberi telhetlenségük következtében oly nagy keresletet támasztottak, hogy külön rózsaszállítók támadtak, kik a rózsát lakóhelyük közelében kertészileg tenyésztették s bizonyára messze vidékről hordhatták össze a különféle vadon élő rózsafajokat, hogy így árucikkeiket

változatossá, érdekessé tegyék, azoknak a kelendőséget ez által is biztosítandók.

Ilyenek lehettek az első rózsászok s ha most egy ily ősrózsász kertjébe képzeletünkben bepillantunk, bizonyára ott találjuk az eredeti botanikus rózsák különféle fajait, a c a n i n a -tól az i n d i c a -ig, jobb vagy rosszabb elrendezésben.

Az ily ősrózsászok kertjében is csak úgy viselkedett a rózsza, miként manapság saját kerteinkben: kihajtott, bimbókat, majd virágokat hozott, melyek lemetszve értékesítették; — némelyek azonban a tőn maradtak, eiviritottak s így magukra hagyatva, a nyár befejeztével gyümölcsöt termettek.

Nem tehető fel, hogy az ily rózsagyümölcs az ősrózsász figyelmét kikerülte volna s így határozottan állíthatjuk, hogy a rózsza gyümölcse már az ősidőben megvizsgáltatott, természetesen első sorban ehetőségére nézve.

Az ősrózsász azonban a gyümölcsben magvakat találván, ösztönszerűleg azon kérdést vetette fel, vajjon nem volna-e czél-szerűbb a rózsát magváról helyben, a saját kertjében termelni, mintsem egy tőért messze földre fáradni? — Ezt a kérdést okvetetlen a földhöz intézte, mely neki a feleletet meg is adta, minthogy a magvak elvetve, csakugyan kikeltek. De mily óriási lehetett az őskertész meglepetése, midőn egy bizonyos tőről elvetett magvakból nem olyan fajt kapott, mint a minő az anyató volt! — Folytatta tehát a magvetést évenként s büszke volt rá, ha a piacra oly árucikket hozhatott, minőt a fogyasztók még nem láttak s melynek szállítása minden esetre anyagi haszonnal is járt, mert a történelemben nem tudunk oly messze visszamenni, hol a rózsza, főképpen a nagyúri körökben ne szerepelt volna.

A vázolt történelmi bölcelet tehát azt látszik igazolni, hogy a rózsászat a legrégebb időkre vezethető vissza s így nagyon is természetes, hogy egy tiszta történelmi képet arról magunknak ép'oly kevésbé tudunk alkotni, mint pl. a mezei gazdaság kifejlődéséről.

Az ősrózsász utódai lassacskán tökéletesítették a rózsászatot, még pedig részint hagyományos ismeretek, részint tapasztalatok s

következtetések által elannyira, hogy a múlt század vége felé a rózsászok köréből a magasabb rangú rózsászok, vagyis a tulajdonképpeni rózsatenyésztők (Rosenzüchter) váltak ki. A rózsatenyésztők már nem érik be az ismert rózsafajok szaporításával, hanem valamely változattal, ujjal akarják a fogyasztókat minél gyakrabban meglepni, természetesen legtöbbször anyagi érdekeik tekintetbe vételével. A kivetett háló meg is telik, mivel rózsakedvelőink közt az ujdonsághajhászat már annyira lábra kapott, hogy egyetlen elmagasztalt, de még korántsem ismeretes ujdonságért hallatlan összegeket képesek áldozni, mint ezt az eléggé ismert 5000 dolláros rózsza forgalma illendőképpen igazolja is.

A rózsakedvelő nagy közönségnek eme bőkezűsége fejleszté ki a magasabb rózsászatot, vagyis a rózsatenyésztést. Ennek megfelelőleg, jól vagy rosszul, de naponkint szaporodik a rózsatenyésztők száma is, kik e művészetet jó keresetforrásnak tekintve, egymás iránt bizalmatlansággal, féltékenységgel, sőt gyűlölködéssel viseltetnek s így mi sem természetesebb, mint az új fajok természetésénél alkalmazott műleges eljárásoknak ama titokszerűsége, mely az ily féltékeny rózsatenyésztők önzése folytán még napjainkig sem tudott sűrű fátyolaiból teljesen kibontakozni, sőt a legtöbb esetben valamely ily módszer ismerőjének halálával a földbe száll.

Csak mióta a rózsászatot értelmes, művelt emberek ragadták kezeikhez, kezdünk tisztába jönni azzal, hogy az ujdonságtenyésztés tulajdonképpen semmiféle ördögi mesterséget nem rejt magában s bárki által sikeresen üzethetik, csupán egyetlen szabály szigorú és rendíthetetlen tekintetbe vételével s ennek a szabálynak a neve: „türelem“. A rózsatermő közmondás sehol nem érvényesül helyesebben, mint éppen az ujdonságtenyésztésnél.

Pillantsunk csak az ily ujdonságtenyésztet világába egy kissé mélyebben, bizonyára beigazolvá fogjuk találni a fönnemlített egyszerűséget. Vegyünk szemügyre például egy savanyú, meg egy édes gyümölcsöt termő almafát. Ha ezen almafák egyikének galyáról valamely alkalmas alanyba nemesítünk, úgy az új csemete az anyatőnek minden sajátságait magán fogja viselni s vele növénytanilag is azonos marad. Ha azonban ezen fák egyikének virág-

kelyhébe a másik almafa virágjából himport szórunk s az ezen behimporozott virágból fejlődött gyümölcs magvaíról nevelünk csemetét, ugy ezen új almafa, — feltéve, hogy a himporozás sikeres volt, — sajátágaiban teljesen el fog ütni a nevezett savanyú és édes gyümölcsöt termő almafáktól. Nyertünk tehát ezen eljárás által egy harmadik, a két eredetitől elütő, némely tekintetben mind a kettőnek sajátságait egyesítő új fajt, melynek gyümölcse sem édes, sem savanyú, hanem borizü lesz, míg növése, lombozata s virágzata a két törzsfajétól szintén el fog ütni.

Most még azon kérdés merül fel, hogy: azon esetben, ha a savanyú almafa himporát az édes almafa virágkelyhébe hintjük s megfordítva, az édesét a savanyúéba s most mindkettőről csemetét nevelünk, egyenlő lesz-e eme két új faj egymás közt? Felelet: nem, mert a növények különféle fajai közt a termőképes ség rendkívül változékony; míg némelyek virága már a szél által hozott himpor által is megtermékenyül, addig másoknál a legnagyobb óvatossággal és pontossággal eszközölt himporzás sem vezet célhoz, másrészt pedig a természet változatoság után törekszik.

Tovább haladva, még egy igen fontos körülmény sem kerülheti ki figyelmünket. Ha ugyanis pl. egy almafa virágkelyhébe nem almavirágból, hanem más növényből hozunk himport, mi lesz akkor az eredmény? — Eme, a kertészetben oly óriási horderővel bíró kérdésre határozott feleletet ez idő szerint egyáltalán nem lehet adni. Tény azonban, hogy ugyanazon családdhoz vagy nemhez tartozó fajok, egymás himporával megtermékenyíthetők, így pl. a csernye meggyel, az alma körtével stb., de hogy e tekintetben a megtermékenyíthetés határa hol van, arra nézve ismereteink rendkívül hiányosak s így ezen kérdés a kertészetnek magasabb köreiben a legháladatosabb s legérdekesebb teret nyitja meg.

A himpor átvitelével eszközölt termékenyítést a szó tágabb értelmében keresztezésnek (Hybridatio) nevezzük. Ugyanazon faj válfajai közt eszközölt keresztezésekből új válfajokat nyerünk, míg a különböző fajok keresztezései korcsokat (Hybridae) eredményeznek.

Nos! alkalmazzuk ezen általános szabályokat a kerteinkben tenyésztett rózsafajokra s menten tisztában vagyunk az ujdonságtenyésztés egyszerű mesterségével, mert ha egy thearózsa kelyhébe egy remontáló rózsza himporát hintjük, úgy a thearózsából esetleg kifejlődött gyümölcs magvait elvetve, azokról theakorcsot (Thea-hybrid) nyerhetünk. De nem is szükséges az ily himporátvitel czeremóniáit elsajátítanunk s gyakorolnunk; elegendő, ha ősszel összeszedjük a rózsatőinken található érett gyümölcsöket s az ezekből kiszedett magvakat alkalmas helyre vetjük. Az így elvetett magvokról nem ritkán oly fajokat kapunk, melyekben az anyafajra többé nem ismerünk. Ily tömeges és fölületes kezelés igen gyakran szép eredményekre vezet s ha most azt kérdezzük, hogy miként volt ezen esetben a termékenyítés lehetséges, úgy a tapasztalat két válasszal felel: 1. A nyiló virág önmagát termékenyíté meg. — Tudjuk ugyanis, hogy a rózsza virágkelyhében porodák és bibék vannak s mivel a növényeknél a hímnemet a porodák, a nőnemet pedig a bibék képezik, azon körülménynél fogva, hogy egy és ugyanazon virágban mindkét nem képviselve van, a rózsát ha *er-maphroditának*. hímnősnék kell tekintenünk, még pedig olyannak, mely önmagát képes megtermékenyíteni. Jellegfajú (typicus) rózsáknál, minő pl. a *canina*, az öntermékenyítés mindenkor ugyanazon fajt eredményezi, míg a kerti rózsafajok öntermékenyítése által az anyagfajtól elütő válfajok keletkeznek. Ez azon fontos körülmény, mely egy növénytani jellegfajt a származékoktól, minők a válfajok és korcsok, éles határral választ el, míg másrészt a rózsásznak megmagyarázza, hogy egy kerti rózsza — mely különben mindig csak származék — öntermékenyülés után az anyatőtől elütő származékot szolgáltat. — 2. A kertünkben nyiló virágokat s így a rózsákat is, számos rovar, különösen pedig a méhfajok keresik fel, melyek egyik virágról a másikra röpülnek, a porodák és bibék közt turkálnak, miközben szőrözeteik közt a himport egyik virágból a másikba viszik s így valamely virág bibéit egy másik virágból hozott himporral termékenyítik meg; az így keletkezett magvak azután új válfajt eredményeznek.

Ezekből tisztán látható, hogy új válfajokat akkor is nyerünk, ha a kerti rózsák magvait minden előzetes befolyás nélkül vetjük el. Az így nyert újdonságokat a rózsászatban esetleges válfajoknak (Zufall-Wariäteten) szoktuk nevezni s legtöbb régi kerti rózsáink tényleg ilyenek is.

Önmagából következik, hogy azon esetben, ha a különféle fajokról szedett magvakat összekeverve egy közös területre vetjük, az ott kifejlődő újdonságok eredetére nézve semmiféle adat sem fog rendelkezésünkre állni; míg akkor, ha e magvakat pontosan az anyafajok szerint osztályozva vetettük, az ujoncz anyafaját ismerjük, csupán azt nem tudjuk meghatározni, hogy öntermékenyítés által keletkezett-e, vagy pedig valamely rovar által más, előttiünk szintén ismeretlen faj himpora hozatott át a nyíló virágba.

Az újdonságtenyésztők közt még mai napig is tekintélyes egyének léteznek, kik a virágok termékenyítését a természetre, a véletlenre bizzák, míg a tökéletesség után törekvő tenyésztők a termékenyítést mesterséges uton eszközlik. E célból jó magtermelő fajok választatnak, minők a többek közt: Gloire de Dijon, Mad. Falcot, Devoniensis, Général Jacqueminot, Victor Verdier stb. — ezek azután a nyatók ül használtatnak. Az anyató nyíló virágaiba valamely más rózsafaj virágából hirtelen hintetik, midőn azután az utóbbi faj az apafajt fogja képviselni.

Rózsatenyésztőinknek nagy gyarlóságára mutat, hogy egy új faj leírásánál az eredeti fajok helyes megjelölését értelmetlenül eszközlik; így pl. azt mondják, hogy: ezen *Z* új faj, az *X* és *Y* keresztezéséből származott, tévén a két faj neve közé egy kereszt jelet. Már most a nagy világ nem tudja, hogy ezen esetben *X* volt-e az anyafaj, vagy pedig *Y*, mivel az egyik tenyésztő az anyafajt, a másik az apafajt teszi elől. Ily tévedések kikerülésére leghelyesebb volna a zoologusok által használt: ♂ hím- és ♀ nő-jeleket elfogadni, mivel ily jelölésnél semmiféle tévedés sem jöhetne létre s ha már most úgy írjuk, hogy: a Cheshunt Hybrid, a Mad. de Tartas ♀ × Prince Camille de Rohan ♂ származéka, úgy ez ivadék keletkezési viszonyaival teljesen tisztában vagyunk.

Az újdonságtenyésztés gyakorlati kiviteléről már annyi iratott, hogy a rózsászáti világirodalom e töredéke immár egy tekintélyes könyvtárt képvisel; — e sorok célja azonban egy egészen új és egyszerű tenyésztési módszer ismertetése lévén, az ismeretes eljárásokat mellőzve, térjünk a dologra:

(Folyt. következik.)

Canina-alanyok tenyésztése magról.

(Befejezés.)

Mihelyest tavasszal a föld fagya kiengedett s nagyobb hidegtől már nem kell tartanunk, a takaró trágyaréteget óvatosan leszedjük a veteményről, hogy az ébresztő napsugarak kellőleg behatolhassanak. A kitarakás után még nagyobb gond fordítandó a vetemény nedvesen tartására; igen gyakran, de mindenkor csak gyengén kell öntöznünk mindaddig, míg csak új plánták bujnak elő, mely rendszeren május második felében szokott befejeződni.

Ha a magvak elég érettek és egészségesek voltak s elvetésük után szabályszerűen kezeltettek, úgy már az első tavaszon számíthatunk 25—30 százalék kikelésére. A földben maradt, de ki nem kelt magvak a következő tavasszal csaknem egytől-egyig kikelnek s éppen ezért nem tanácsos a veteményágyat feltörni, hanem nyáron át gyenge lombtakaróval kell beárnyékolni s csak hébe-korban, különösen nagyobb szárazság alkalmával megöntözni.

A kikelt plánták június első felében a veteményágyból kiszuratnak s rendes helyükre, az iskolaágyba pikiroztatnak. A kiszurást legjobb egy hüvelykujnyi széles falapátocskával végezni, melynél a plánták jó mély szúrással emelendők ki, hogy gyökérzetük a lehetőség szerint kiméltessék. Az átültetés műveleténél egy éles ollót is tartsunk kezünk ügyében, melylyel az esetleg elszakadt gyökérrostot a szakadás helyén lemetszük; éppen így metszendő le azon legelső gyökérszál is, mely esetleg karógyöker képződésre adhatna alkalmat. Ha plántáink bőségben vannak, úgy az átültetésre csak azon erősebbeket válasszuk ki, melyek legtöbb oldalgyökérzettel bírnak, míg a satnya girbe-görbe törzsüeket egyszerűen dobjuk el. Az ily átültetésnél egyáltalán nem szükséges, hogy a plánták gyökerén földtömeg maradjon, sőt sokkal jobb, ha a gyökerek óvatosan egészen lecsupaszítottak, a beültetésnél azonban igen kiméletesen kell eljárunk; az előre elkészített iskolaágyakban a 10 cm.-re eső sor és tőkehelyek előre kijelölendők; ezután a plánta gödröcskéjét ujjunkkal inkább szélesre mint mélyre furjuk

s a plánta gyökérzetét beléhelyezve, arra finoman rostált jó földet hintünk, mire körülötte a talajt jól lenyomkodjuk. Ezen műveletnél különösen arra kell ügyelnünk, hogy a plánta a szikleveleknél mélyebben ne jusson a talajba, mivel tulságosan mély ültetésnél sok kivész, míg szabályszerűen kezelve alig marad el 3—4 százalék.

Iden tanácsos az átültetést a délutáni órákban végezni, hogy így a plánták új helyükön előbb egy hűvös éjjelen essenek át, minthogy a nap heve közvetetlen az ültetés alatt, vagy utána, káros befolyással lehetne a sikeres megindulásra.

Az új ültetvény jól megöntözendő s ezen túl az első nyáron legfeljebb kétszeri kapálásra, gyomlálásra s néha öntözésre lesz csupán szüksége, míg a fiatal tők fejlődése teljesen önmagára hagyható.

Ha az ültetvény fejlődése alatt a csemetéket liztharmat, az u. n. penész lepné el, úgy 2—3 napban egyszer sós vízzel kell azokat, összesen vagy négyszer megöntözni. E célra 1%-os sóoldatot használunk, vagyis 10 liter vízre 100 gramm sót veszünk s azt teljesen feloldva, igen finom likakkal bíró öntözőn át locsoljuk végig minden oldalról a csemetékre.

Nagyon helyesen cselekszünk, ha az ültetvényágyba a csemeték közé a láttát is ültetünk. Ezen igen prózainak látszó ajánlat, mint azt mindjárt látni fogjuk, rendkívül nagy fontossággal bír s esetleg az ültetvény teljes elpusztulását akadályozza meg. — Tudjuk ugyanis, hogy a talajban számos rovarálca él, melyek táplálékukat legnagyobbbrészt a növények gyökereiben találják; — különösen a cserebogár és rokonfajainak az álcái*) azok, melyek nagy falánkságuknál fogva kimondhatatlan pusztításokat szoktak véghezvinni. Elegendő csupán 2—3 ilyen álca jelenléte, hogy egy szép reményekre jogosító rózsauültetvényt tökéletesen megsemmisítsen. Különösen a forró nyári időszakban szokták ezen czudar álcák pusztításaikat éreztetni; — a szép magoncza egyszerre csak lekonyul s a levelek elfönynyadnak. Értelmetlen kertészek ilyenkor azt mondják, hogy: a tőt a nagy hőségben megütötte a guta; ha azonban az ilyen tőt azonnal fonnyadásának a kezdetén kihúzzuk a földből, úgy néha, ha az még igen fiatal volt, gyökérzete teljesen le lesz rágva; erősebb csemetéknél csak a vékonyabb gyökerek rágatnak le teljesen, míg a vastagabb gyökereknek csupán a héja pusztittatik el. Ha most azonnal felássuk a csemete helyét, rendszeren megtaláljuk a földben a gutaütés okát egy vagy több falánk álca alakjában.

Most már tehát kézzel fogható lesz a saláta haszna az ültetvényekben, minthogy a cserebogár álcája sokkal jobban kedveli a saláta puha gyökérét a rózsátó kéményebb és soványabb gyökérrostjainál s így addig, míg ezek közt salátát talál, a rózsát megkiméli. Nem kell tehát egyebet tennünk,

*) Köznyelven: pajor, pondró, csimasz.

mint a beültetett salátákat naponta kétszer átvizsgálni; a gyakorlott szem azonnal észre fogja venni, hogy melyik kezd fonnyadni, s most ezt kiszurva, az álcza birtokunkba jutván, elpusztítható. Az ilyen kisalátázás mellett kertünket a cserebogarak rettegett álczáitól megtisztíthatjuk, mit évenként gyakorolva, igen kevés kárt fogunk szenvedni ezen gyalázatos férgektől.

Az első tél beálltával a fiatal ültetvény fenyőgalyakkal, vagy kurta szalmával könnyedén betakarandó, a tél folyamán pedig csak arra kell ügyelnünk, hogy nagyobb hófuvatagok ne rakodjanak a csemetékre. Tavasszal igen korán távolítsuk el a könnyü takarót, a csemetéket pedig azonnal nyessük vissza 1—2 hüvelyknyi csonkig,

A második nyár alatt az ültetvény egyszeri megkapáláson s gyomláláson kívül egyéb kezelést nem igényel. Ha a csemetéket gyökérnyakba akarjuk nemesíteni, úgy erre ezen második nyár a legalkalmasabb, míg később a gyökérnyak annyira megvastagodik, hogy a nemes hajtás e vastagságot utól nem érhetvén, a lemetezett alany sebe nem képes kellőleg behegedni. Legjobb a gyökérnemesítéshez az irón vastagságú gyökérnyak; öregebb, vastagabb tőkbe azonban gyökérnemesítést ne eszközöljünk, hanem ezeket fordítsuk magas alanyok termelésére.

A magas törzsek nevelésére szánt csemeték egymástól már a plánta átültetése alkalmával kissé távolabb, 15 cm.-nyire ültetendők s a második nyárban még teljesen magukra hagyhatók. A következő, harmadik tavasszal ezek jó korán és erősen visszanyesetnek, mire a meleg beálltával a gyökér nyakából hatalmas vöröses hajtások törtetnek elő. Ily erősebb magoncok, különösen jó talaj és kedvező időjárás mellett, már ezen harmadik nyáron adhatnak 1—1½ méteres alanyokat, ha mindjárt a tavaszi kihajtáskor csupán a legerősebb hajtást hagyjuk rajtuk, a többit szorgalmasan kitördeljük, a mult évi ágakat pedig éles késsel töben lemetszve, a sebeket beviaszoljuk.

Hogy az ily hajtások egyenesen felálló alanyt adjanak, már 1 lábnyi hosszúságuk alkalmával idomításnak vetendők alá. Az idomítás, helyesebben nyújtás akként eszközöltetik, hogy az egyes csemetesorok fölött egy lábnyi magasságban gyalult, sarkaikon legömbölyített léczeket huzunk s a hajtásokat egyenes irányban fölfelé ezekre kötözzük. További növésnél az első lécz fölé szintén egy lábnyi magasságban egy másodikat huzunk s a hajtásokat folytatólagosan erre erősítjük. Ha a hajtások még tovább nőnek, úgy az alsó léczet eltávolítjuk s a felső fölé szintén egy láb magasságban hozzuk. Ekkorra a hajtások alsó része már annyira megerősödött, hogy itten támaszra nincsen többé szüksége. Néha az új magas alany oly hatalmasan nő, hogy még egyszer feljebb tehetjük az alant álló léczet, ezen túl azonban már nem szükséges mennünk, mivel ilyenkor alanyaink már elérték a 4 láb magasságot.

A leirt nyújtási művelet csupán egyetlen egy nyáron eszközöltetik, mely alatt, ha csemetéink a kellő magasságot el nem érték volna, félmagas alanyúl használtassanak fel, mivel a tapasztalat azt bizonyítja, hogy a rákövetkező évben ezen alanyok nem nyúlnak többé fölfelé, hanem oldalhajtásokat hoznak. Ha magasabb alanyokat akarunk nyerni, úgy a csemetéket a 3-ik nyáron még magukra hagyhatjuk s csak a negyediken fogunk a nyújtáshoz.

Nem is szorul magyarázatra, hogy az ültetvények trágyázása által rendkívül siettethető a magas alanyok nyérése. A trágyázást itt is legjobban eszközölhetjük a hig marha-trágyaöntelékkel, csakhogy azt ősszel s b ő v e n kell alkalmazni.

A lécezés könnyű és célirányos eszközölhetése miatt legjobb, ha az ültetvényágyakat 2 vagy 4 öl hosszúra vesszük, midőn a csemetesorok kezdetére és végére egy egy 3—4 lábnyira kiálló karót verünk, melyhez a gyalult és sarkain lekerekített léceket jól befagyuzott félgömbölyű fejű rézcsavarokkal erősítjük, hogy így a kiváltás könnyen történhessék. Ha az ültetvényágy 4 öl hosszú, ugy a középre is ütendő soronkint egy karó, melyre azután a lécek folyta'olagosan felerősítetnek.

Az így nevelt magas alanyok csak ritkán birnak az erdőből hozottak vastagságával, hanem annál hatalmasabbak és tartósabbak szoktak lenni, sőt ha elég magasra hajtottak s a szemzés ohajtott magaslatán megfásultak, még az ültetvény-ágyban szemezhetők be kései alvószemre, hogy a következő tavaszon igen korán állandó helyükre ültetessenek. Gyengébb alanyok még ősszel veendő ki az ültetvény-ágyból s csak a következő juniushban szemeztessenek be állandó helyeiken.

Ez tehát azon canina-alany termelési mód, mely égaljunknak legjobban megfelel s nem a könyvekből merítettet, hanem a gyakorlat teréről lesetett el.

A rózsakarókról.

Magasan nemesített rózsatőinket, a szél viszontagságai ellen védendő, rendszeren karóhoz szoktuk erősíteni. A legujabb időben felmerölt á r b o c z o l á s, mely a tőt, a korona nyakához erősített, három irányban a földre huzott s ott kis karókhoz vagy horgonyokhoz erősített sodronnyal pányvázza ki, ugylátszik nem tud népszerűségre vergődni s a karót nem is fogja egyhamar kiszorítani.

A karótól megkivánjuk, hogy: elég hosszú, elég tartós és elég szilárd legyen, végre, hogy színe és alakja által ne sértse a szemet s ne váljon ki kirívólag a rózsatőtől, hanem minden nagyobb feltűnés nélkül teljesítse a szolgálatot. Eppen ezen okból igen nevetségesnek tünik fel egy czifrára festett karó, pl. egy gyenge, beteges rózsató mellett. A rózsász nem a karóban, vagy annak mesterileg kifestett tarkaságaiban, hanem a rózsatóben találja gyönyörüségét, tehát a mennyire lehetséges, a karó jelenlétét el kell palástolni.

Azon számos fanemek közt, melyek a rózsakarók készítéséhez használtatnak, első helyen kétség kívül a b o r ó k a f e n y ő (luczfa, lucsifa) áll; az ebből kivágott és szépen legyalult karók, hegyezett végükön, egy rész terpentinolaj és négy rész festékolaj (firnaisz) keverékével kétszer vagy háromszor jó bőven vonassanak be azon magaslatig, a minő mélyen a földbe üttetnek, sőt azon felül még vagy 5 ujjnyira. — Az így készített karók 10—12 évig is eltartanak, sárgás színük csakhamar megszürkül s nem tünik fel ugy, mint a rikitó színekkel befestett karók — A tölgyfa túlságosan likacsos lévén, 1—2 év alatt már korkadásnak indul s így rózsakarónak nem alkalmas; a többi fanemek sem igen jöhetnek számításba. Igaz ugyan,

hogy a lúczfa valamivel többbe kerül a közönséges fenyőfánál s gyalultatása is költséggel jár, tartóssága miatt azonban mégis a legolcsóbb anyagnak bizonyult be.

A közönséges fenyőfa, mely az asztalosok által használtatik, szépen simára, nyolczszögletesre gyalulva s az említett olajkeverékkel bevonva, szintén igen tartós karókat szolgáltat, sőt mivel a lúczfenyőnél könnyebb, ennél még alkalmasabb anyagot nyújt, csupán tartósság dolgában maradván némileg mögötte; ott tehát, hol alkalmas borókat nem kaphatunk, a közönséges fenyőkarókat szintén czélszerűen alkalmazhatjuk.

Az említett olajkeverék, jól beivódó s hamar megszilárduló tulajdonságánál fogva a kátrányt minden tekintetben fölülmulja s ha vele karóinkat 3—4-szer, mindig egy napi időköz után bevonjuk, sok éven át nem kell az annyira fontos karókérdéssel foglalkoznunk.

Volt alkalmunk már különczöket is látni, kik magas tőknel vaskarókat alkalmaztak. Az eszme semmi esetre sem rossz, mert tekintve a vasnak rendkívüli olcsóságát és tartósságát, vele e tekintetben egyetlen anyag sem versenyezhet, csakhogy a vaskaró mellé ültetett rózsatő még a legenyhébb tél alatt is kifagy s így a vaskarók jövője felett egész bátorsággal pálczát törhetünk.

F.—

BIRÁLATOK.

25. *Grace Darling.* — *Thea.* (Benett, 1884.)

Szinnyomatos ábrával.

Benett, az angol rózsatenyésztő, az elmúlt évtized alatt nem sok, hanem annál becsesebb és minden tekintetben beváló rózsaujdonsággal lepte meg a rózsakedvelőket. Ujabb időben a tömeges, de többnyire nem sokat érő ujságokat tenyésztő francziák hasztalanul iparkodtak Benett természetményeit tele torokkal ócsárolni, mivel azok a csekélyebb értékű franczia ujdonságokat lassan ugyan, de biztosan le fogják szorítani a rózsapiaczról. Egy ilyen Benett-féle ujdonság a *Grace Darling* thearózsa is, melynek eredete bár nem lett nyilvánosságra hozva, rövid idő alatt számtalan rokonfaját szorította ki a rózsakertekből. A pompás kúpalakú virág igen szép baraccsárga, hajnalpiros árnyalattal, mely szineződés későbbben mindinkább finomabb és gyengébb rózsaszinbe megy át. A kifogástalanul alkotott, 2—3 napig viritó rózsza egyenes tartású s csupán a viritás későbbi szakában konyúl kissé le. A bokor növése meglehetősen erőteljes, de nem kúszó s miután felfelé törekvő hajtásai miatt szép, tömör korona idomitására alkalmas, szerfelett becses kertirózsának tekinthető. Galyai simák, rikán álló vastag, rövid, mérsékelt hajlott tövisekkel fegyverkezve; lombozata sötét, fénylő, meglehetősen szilárd. A szakadatlanul megújuló virágzat rendkívül dús s miután e faj a téli hajtásra is kiválóan alkalmas, rövid idő alatt az üzletkertészek közt is általánosan elterjedt. Különösen magasan és félmagasan nemesített tői becsesek, míg rövidebb növése miatt bokorrózsának csak az edénytenyésztésnél használtassék. Hogy erős koronát kapjunk, a nemesítési évben megjelenő bimbóit szorgalmasan csipkedjük le.

A tél ellen e becses fajt minél szárazabb takaróval lássuk el, míg 2—3 éves egészséges példányoknál nem szükséges oly nagy óvatossággal

eljárni. A nyesést e faj épen úgy nem tűri, mint a legtöbb thearózsa, sűrűn elágazó hajtásai miatt azonban a korona ritkítása nem mellőzhető.

Elnevezését e különleges faj egy szegény eddystonei világítótoronyőr leánykájának emlékére kapta, ki hajótöröttek mentése közben a tengerbe veszett. Méltóbb nevet remekművének Bennett már nem is találhatott.

26. La France. — *Thea-hybr.* (Guillot fils, 1867.)

Ezüstfehér, külső fele világos rózsaszínű; nagy, néha túlnagy, telt, gömbalaku, rendkívül illatos, növése erős, de nem sudaras; egész nyáron át szakadatlanul virít.

Általános elterjedtsége miatt nem is lett volna szükség e faj felemlítésére, azonban némely, különösen szép virágzatot célzó fogások ismertetése mégis érdekléssel bírhat. Tapasztalhattuk ugyanis gyakran, hogy jó taijban álló La France-tök néha oly nagy bimbókat hoznak, hogy ezek, főképpen száraz meleg időjárásnál nem képesek teljesen felnyilni; — a külső szirmok ilyenkor ugyanis visszahajolnak s már hervadásnak indulnak. midőn a belsők még egy golyóalakba vannak tömörülve. Ha ezt a tünetényt egy kezdő rózsász látja, úgy a La France-ot kidobni való szemétnék fogja tartani, pedig e faj méltán soroltatik a vezéralakok közé. Az ily kellemetlen tünetény kikerülésére igen czélszerű az amúgy is bőven megjelenő bimbóknak egy harmadát, vagy felét lecsipkedni, a tőt pedig közvetlen a virítás előtt hideg vízzel megöntözni. A kiesipkedésnél legjobb mindig a nagy bimbókat eltávolítani, mivel ezek túlterheltségük miatt nem képesek szépen felnyilni s ez az oka, hogy edényben tenyésztett példányok bimbói, nem lévén annyira fejlettek mint a szabadban állóké, sokkal jobban és szabatosabban nyílnak fel. Ez a tünetény a rózsászatban túlfeljettségnek nevezhető s az árnyékosabb helyen álló példányoknál nem mutatkozik oly nagy mértékben, sőt a napon álló töknél sem tapasztalható a fejletlenebb őszi virágzatnál, mely alkalommal a La France teljes diszében szokta magát mutatni.

27. Aimée Vibert. — *Nois.* (Vibert, 1828.)

Tisztafehér, kicsiny, telt, jó alkotással és illattal, nagy fürtökben nyíló faj. Növése elég erős, de nem kúszó s nem terülő, mi által a Noisette-fajok általános jellegétől eltér. Ezen tulajdonsága s szakadatlanul megújuló virítása folytán egyike a legháládatosabb kerti- és edényrózsáknak, világoszöld fénylő lombozata a fehér bokkrétával igen meglepő jelenséget képezvén. Magasan, vagy félmagasan nemesítették, nyesése pedig csupán a korona szabályozására szoritkozzék; — a hideg iránt nem lévén túlságosan érzékeny, könnyű száraz takaró alatt jól kitelel. Gyökérbe nemesített bokrai az edénytenyésztésre kiválóan alkalmasak.

28. Prince Napoléon. — *Borb.* (Pernet, 1864.)

Fénylő világos karminpiros, nagy, lazán telt, meglehetősen jó alkotású, theaillattal, hamar elvirító. Növése erős, de rövid s koronaképzésre igen alkalmas lévén, magas nemesítésekre jól beválik. Bár nem tartozik az elsőrendű rózsák közé, szakadatlan s szabadon megújuló virítása miatt méltán megérdemli a termelést. Edényben tenyésztve kitünő szalonrózsát képez, mert ha kifejlődése és bimbózása a szabadban történik, úgy a virítás kezdetén a szalonba hozva sokkal szebben és tartósabban virít, mintsem a

szabadban. Alacsonyan nemesítve csoportok közé igen jól alkalmazható, a hideg iránt sem igen érzékeny, a nyesést azonban nem igen jól tűri s így az amugy is rövid hajtásokat csak kissé kell megkurtítani.

29. Abel Carrière. — *Rem.* (E. Verdier, 1875.)

Karminpiros, gesztenyebarna- és biboros árnyékolattal; nagy, telt, zszindelyezett szíromzattal és kitünő illattal. Növése erős és kemény, bokra nálunk teljesen télálló. Kár, hogy ezen remek virágokkal ékeskedő faj sem dús virágzatúnak, sem jól remontálónak nem mondható: — csak kissé kedvezőtlen, különösen száraz és meleg időjárás mellett, még második virágzatot sem hoz s így nagyon természetes, hogy a kik pompás virágai miatt eleintén rajongnak érte, későbbben kipusztulni hagyják. A *Mon. Boncenne*-csoporthoz tartozván, korai hajtásra jól felhasználható; a nyesést is meglehetősen tűri, takarása azonban nálunk fölösleges.

30. Merveille de Lyon. — *Rem* (Pernet pére, 1882.)

Tisztafehér, későbbben a középső szirmok szélei rózsá-lillával elfutódva; igen nagy, telt, esészealakú, tökéletes alkotással és szép, egyenesen álló tartással, de teljesen illat nélkül. Növése vaskos és felmeredő hosszúsudaras, nem pedig rövid, miként az a legtöbb rózsakertész árjegyzékében tévesen jelezte; éppen e sorok írásakor méretett meg egy 3 éves tő idei hajtása s ez 112 centimetert tett ki; ez pedig már az igen hosszú növésű fajok tulajdonsága. Félmagasan, vagy bokoralakban nevelve, egyike a legkiválóbb kertirózsáknak s a fehér remontáns rózsák közt bizvást a vezérszerepet játsza, míg edényben nevelve kitünő hajtató fajt képez. Virágzata meglehetősen dús és évenként legalább 3-szor megújuló. A nyesést meglehetősen tűri s nálunk teljesen télálló lévén, takarása fölösleges, sőt némi tekintetben káros is. A *Md. Baronne de Rothschild* származéka, mellyel lombozata és fája teljesen azonos.

Különfélék.

A földi giliszta kísért! — A német rózsacegylet hivatalos közlönye, a „*Rosen-Zeitung*“, f. é. 5-ik számának 75-ik oldalán, *Dr. Oehlkers* Hannoverből: „*Ungezieferzüchtung*“ (féregtenyésztés) czim alatt egy közleményt bocsát nyilvánosságra, melyben a téli takarásra használt fenyőlombok alkalmazását kárhóztatja, mivel véleménye szerint azokkal a rózsatőre szű-féle bogarak hozatnak a kertbe, melyek azután nagy pusztításokat visznek véghez a rózsá fájában. — Hogy mennyiben lehet ez állításnak igazat adni, azt döntsék el azon rózsászok, kik a rózsá takarásához fenyőgalyakat hasz-

nálunk, azonban *Oehlkers* ama sajnálkozását, hogy ezen bogarak elpusztításához használt mézporral, a „*ránk nézve oly hasznos gilisztát is elpusztítjuk*“, lelkiismeretbe vágó dolognak tartjuk meg nem támadni s ama sajnálkozásunknak kifejezést adni, hogy ezen szaklapba ily szarvas hiba vétetett fel. Szerző úgy látszik *Darwin* munkája nyomán*) és nem a tapasztalat terén jutott ezen állításához; — kérdezze meg csak az üzlet-

*) *Charles Darwin Die Bildung der Ackererde durch die Thätigkeit der Würmer etc. Stuttgart, 1882.* — Angolból fordította *J. Victor Carus.*

kertészekről, hogy mennyiben hasznos a giliszta, különösen a rózsászatban, vagy pedig olvasná el Nietner munkájának utolsó kiadásában (Die Rose, 1880) a 217-, 218- és 262-ik lapon az erre vonatkozó védekezéseket s azonnal tisztában lesz vele, hogy Darwin soha rózsakertész nem volt, sőt ő maga Oehlkers sem az, ha állításait hiszi. E cikkében felhozott egyéb állításait úgy a lap szerkesztője, mint Drögemüller neuhausi rózsász két pontban szintén megtámadják, mely utóbbiban ismét egy nagy hibát találunk, a mennyiben Drögemüller a Rhizotrogus-t, szerintünk cserébogár-fajt a szű-félék közé sorolja.

Birálja már most meg a magyar rózsász az ilyen és hasonló közlemények értékét a saját belátása szerint, mi azonban lapunk 1-ső és 2-ik számának a gilisztára vonatkozó közleményét bátran terítjük a világ elé.

A kénezés hátránya. — Lisztharmat és levéltetű ellen igen gyakran vétetik a kénpor alkalmazásba; rendesen egy fadarab végére csepű köttetik, mely a kénporban jól megforgatva, abból egy részt felvesz s a korona fölé tartva, a nyél megkoccolása mellett arra ráhintetik. Ha a kén a melegházban akár ily módon, akár sárral keverve s a meleg csatornája helyezve mérsékelten alkalmaztatik, úgy annak nagyobb hátránya alig képzelhető, minthogy a melegház kiszellőzhető, az edényföld fölületére hullott kén pedig könnyen eltávolítható a fejföld kicserélésekor. Ha azonban a ként szabadban álló rózsáinknál alkalmazzuk, úgy az a földön annyira elhullik, hogy onnét nem távolítható el. Nedvesség és nap-sugár az így elhullott kénre élenyítőleg hatnak s a képződött kénsav a talaj alkatrészeivel vegyülve, különösen timsó képződésére vezet, mely a rózsák gyökereire jutva, káros hatású szokott lenni, az ily tők lombozatának

elhalványulását okozván. — Lévén a nevezett állati és növényi ellenség ellen jobb és biztosabb, alkalmilag felsorolandó szerünk, a kénezést a szabadban ne alkalmazzuk.

Alvó gyökérnemesítések iskolázása.

— A nyár folyamán eszközölt gyökérnemesítéseknek sokszor nagy része alvó marad. Gyakran előfordul, hogy a szemzőiskolákat teljesen ki kell ürítenünk s az alva maradtakat máshová ültetnünk. Ha az ily ültetvények a téli száraz fagyok ellen nem védetnek meg kellőleg, úgy a gyökérzet a földből erőszakosan kihuzatik, mire tavasszal az alvó szemeknek alig hajt ki egy harmada. Sokan földdel takarják le az ily szemzéseket; ezzel azonban különösen tartós tél mellett a nemes szemeket eltikkasztják. Legjobb az ily nemesítvényeket ősszel edényekbe ültetni s fagymentes, de elég hideg helyen átteleltetni, mire márczius végén az edényből kikoccolva, a tömbbel együtt szabadba ültetendők. Az így kezelt alvó gyökérnemesítvények csaknem kivétel nélkül kihajtanak s erős csemetévé fejlődnek. — Ily teelés hiányában a szabadba ültetett szemzésekre, a sorok közé rakott durva ágakat, azután szalmát, erre pedig földet rakunk. Ezen takaró alatt a gyökérképződés csaknem egész télen át tart, a fagy pedig nem hatolhatván be, a gyökérzetet nem fogja kiemelni. Az így takart alvó gyökérszemzésekből 80—90% jól ki szokott hajtani.

A talaj javításához. — Az oly parlaghelyet, melybe télen át mi sem lett ültetve, semmi esetre se hagyjuk simán áttelelni, hanem azonnal, a mint az első fagyok beálltával a föld 2—3 ujjnyi mélyre megfagyott, csakánnyal kell neki esni s hatalmasan feltörni úgy, hogy a hantok többé-kevésbé függőleges helyzetbe jussanak. Az ily feltörésnek két haszna van: 1. a föld a téli fagy és a levegő jobb behatol-

hatása folytán porhanyóbbá válik; 2. tehát el a parlag területeket mindjárt a felsőbb rétegekben levő rovarálczák az első fagyok beálltakor hatalmasan és bábok kivesznek. Ne mulasszuk feltöretni!

UJ RÓZSAFAJOK 1887-re.

The Bride, White Catherine Mermet. (May.) — *Thea.*

Tisztafehér, nagy, telt s színe kivételével mindenben hasonló a *White Catherine Mermet*-hez, melynek hihetőség csak állandó dimorph-alakja, bár ennél dúsabb virágzatunak tartják. — Kitünő edényrózsa.

Her Majesty. (Bennett.) — *Rem.*

Kezdetben theahybridának tartották, azonban növése annyira hasonlít a *Rothschild*-csoporthoz, hogy remontáns számba kell vennünk; — nem is valószínű, hogy a *Canari* thearózsa himporával lett a *Mabel Morisson* keresztezve, melytől e faj származik, hanem inkább a *Rothschild*-csoport dimorph-alakjának kell tekintenünk. Túlnagy, szirmai vaskosak s végükön visszahajolvák; színe selymes-világos rózsaszín; növése túlerős, felnyúló de nem kúszó. Nagyon panaszkodnak rá mint renyhe viritóra.

Rose Button. (Eladó: Veitch.) — *Lucida.*

Rózsaszínű, közepén kissé sötétebb; kicsiny, telt, igen illatos. Növése alacsony, fényes lombozatu, 7—10 virágból álló csokorban nyílik, melynek közepén a legnagyobb virág foglal helyet. Igen csinos újdonság a törpe-rózsák közt.

Ernst Dörell. (Geschwind.) — *Multifl.* — *hybr.*

Élénk karmin-rózsaszínű, közepén néha sötétebb; középnagy, telt, csészealakú, jó tartású. Növése erős, jól kúszó; a virágzat fürtös. Hideg iránt kissé érzékeny. (Honi természetmenny Korponáról.)

Meteor. (Geschwind.) — *Nois.*

Fénylő karmin-piros, lángszin árnyalattal, csészealaku. Növése erős, virágzata fürtös. Meglehetősen télálló. (Szintén Korponáról.)

K É R D É S E K.

3. Ohajtanám tudni, hiteles elnevezése-e az „*Aetna*“ egy vidékünkön nagyon divatozó rózsának, — valóban létezik-e ilyen nevű faj s hogyan néz ki?
Sz. A. Csetnek.

4. Vagy 100 db 3—4 éves jól iskolázott *Canina*-magoncokat ohajtanék szolid czégtől jutányosan beszerezni; hol létezik ilyen forrás?
Kherndl Imre N-Becse, Sándor major.

F E L E L E T E K.

3. *Aetna*, vagy mint a francziák írják. 1' *Étna*, kétféle van, az egyik moharózsa (1845-ből) fénylő karmin színnel, bíborvörös zománczal, nagy, telt, pompás; a másik bengálrózsa, sötétpiros, bimbói fekete-bíborszínűek; középnagy, telt; régi, de a tenyésztésre érdemes faj.

4. Hazánkban Canina-magoneczok — fájdalom és szégyen — sehol nem találhatók. Külföldön is ritkán bocsátják e czikket piacra; a tömérdek árjegyzék közt a mostani számunkban is hirdető Schultheis-czég a 3-éveseknek ezrért 20 márkával kínálja. Ezen felül a Deegen-Pohlitz-czég (in Köstritz, Thüringen) 2-éves nemesíthetőket 500-ankint 20 márkával árusít. — Ebből csak az következik, hogy: vessünk Canina-magvakat bőven!

Szives tudomásul.

F. J. urnak Bánffy-Hunyad. — Mint a lap fején látható, juniustól juniusig tart egy évfolyam.

K. J. urnak Arad. — Nagyon is úgy van; mi már az első hajtásokat is eltávolítjuk s csak a beszemzendő hely fölött hagyunk meg egy kis hajtást s ezt is lecsipjük néha, mert ez által a gyökérzet erősödik; — az a nedvkeringés nagyon hamar kiegyenlíti magát, csak ha az alany erős és egészséges — Németben éppen most van sajto alatt egy olyan munka, a neve: „Kleiner Führer des Rosenzüchters.“ Kiadják: Gebr. Ketten in Luxemburg; ára tón 2 márkán lesz; megrendelhető a könyvárus által. — A gyökérnemesítésről legközelebb lesz szó kimerítőleg. — A czimket köszönjük; bevárjuk az 5-ik szám megjelenését is.

H I R D E T É S E K.

Th. Neitner, Verzeichnis aller bekannten Gartenrosen.

Zsebalakú könyv, egészen új, az 1881-ig megjelent rózsafajok felsorolását és leírását tartalmazza, üres lapokkal a további fajok bejegyzésére. Ujonan 6 márka.

Vászonba kötve csomagolás és postadíjjal 2 frt 50 krért eladó.

A „R. U.“ szerkesztőségénél.

Rosenfirma in Gebr. Schultheis Steinfurth bei Bad Nauheim (Hessen)

empfeilt nachstehende Rosen. Nähere Vereinbarungen bei Bezug von sehr grossen Quantitäten brieflich Kataloge gratis und franko.

16 Centifolia.	494 Sunset.	1127 Alfred Colomb.
150 Blanche Moreau.	604 Gloire de Dijon	1222 Mad. Vict. Verdier.
<i>Tee-Rosen.</i>	<i>Tee-Hybrid.</i>	1262 Ulr. Brunner fils.
232 Grossherzogin Mathilde, weiss.	576 L. M. Fitzwilliam.	1310 Fisher Holmes.
238 Niphotos, weiss	577 La France.	1371 Marie Baumann.
287 Marie van Houtte, nuanc, rosa.	<i>Bourbon-Rosen.</i>	1437 Charles Loeëbre.
289 Souv. de Paul Neyron, rosa.	682 Souvenir de la Malmaison.	1463 Horace Vernet.
301 Cath. Mermet, Rosa.	<i>Remontant-Rosen.</i>	1466 Jean Souper.
348 Souv. d' un ami, rosa.	759 Mabel Morrison.	1507 Abel Carrière.
392 Mme. de Watteville, rosa.	769 White Baronesse.	1516 Baron Bonstetten.
415 Beauté de l'Europe, gelb.	807 Merveille de Lyon.	1538 Jean Liabaud.
423 Coquette de Lyon, gelb	830 Baronne de Rothschild.	1552 Mr. Boncenne.
452 Mad. Ched. Guinois-eau gelb.	843 Clara Cochet.	1554 Pierre Notting.
465 Mlle Eug. Verdier, gelb	955 Anna de Diesbach.	1558 Prince Cam. de Rohan.
466 Mme. Falcot, gelb.	1080 Magna Charta.	1562 Reynolds Hole.
478 Maréchal Niel, gelb.		1570 Sultan of Zanzibar.
485 Perle des Jardins.		1571 Van Houtte.
		1573 Xavier Olibo.

Illustriert Katalog gegen Einsendung von 50 Pf. Illustriertes Rosenalbum zur Ansicht gegen Einsendung von 2 M. franco.

Maréchal Niel , niedrig veredelt, stark	100 Stück	30 M
„ „ 2-jährig, 1—1 1/2 Meter hoch, dicke Büsche	100 „	70 „
„ „ hochstämmig, 1 Meter	100 „	100 „
„ „ „ 1 1/2 „	150 „	200 „

NB. Angezeichnete, starke Ware, zum Anpflanzen für Maréchal Niel-Häuser.

Rosenfreunde

finden die schönste Auswahl in ältern und neuesten Rosensorten (niedrig und Stämme) zu billigsten Preisen und erhalten den vollständigsten Katalog, nach Farben geordnet, auf Verlangen gratis bei

GEBRÜDER KETTEN, Rosengärtner zu LUXENBURG.

NB. Man bittet Deutsch oder Französisch zu schreiben.

Nyomatott Pécselt Taizs József könyvnyomdájában 1887.

GRACE DARLING.

(THEA BENNETT 1887)

